

49. ԱՍՏՎԱԾ ԸՆՈՂԱԾՆ Ա ՊԱՐՏԱԿԱՆ

Չորանը նաև աստված ըխպրբանում ըն, միշտ ուրուր տուն քլինան-կլան ա իննում, ուրուր ջան ըն ասում, ջան ըսկանում:

Ամբենը կլամ ա, աշխարքըս իլում-լրանըվում ա: Խուտա-հարքը ըսկըսվում ա, չորանը վրեչ մին պենու հոքսը չի քաշում: Հըրվընեն հըրցնում ըն, ասում.—Չորան ախպրեր, խե չը՝ս հիվ-վընեներես հոքսը վախտըն քաշում, միշտ խտի ամմընեն չի ըննական, խոտ պիտի ինի, վրեր ամբենը հիվընենես օտըն: Չորանն էլ ասում ա.—Աստված իմ ախպրեր ինիլավ խե՞ պիտի դարդ անըմ:

Խուտահարքը հընցնում ա, չորանը հան մին կըոքըպըտըն խոտ պիթիլու Արտընըը հնձում ըն, կալերը թակում, տերմանն ածում մըրըքլենն: Չորանը վրեչ մին պեն անում չի: Հըրվընեն ասում ըն.—Չորան ախպրեր, էն տերմանը խե չը՝ս ածում մա-րաքլըտ, խե չը՝ս հիվընեներես հոքսը քաշում: Չորանն էլ ասում ա.—Աստված իմ ախպրեր ինիլավ ծոն չի կլիական, հիվընենես կըտորի:

Ամբենը կլամ ա հընցնում, մոտըն սարերը ծոն ա կլամ: Ծմբենը լըվըլ-լավալ մուտանում ա: Մին օր էլ չորանը քշերավ քունըտըղա եր ա կենում, տըհսնում ծոնը եկալ ա, ուրան տուանը չոքալ, հիվընենն էլ սուվըծթունան կըտորվում ըն: Չորանը եր ա կենում, քլինան ուրան ախպրեր ըստուծըն կոշտը: Աստված տըհսնում ա, վրեր չորանը շատ ա բեքլեի, ասում ա.—Հը, չո՞րան

ախպրեր, դանդաղ հինչ ա՛ւ Զորանն ասում ա.—Պա մունք հերհեր
 ախպրեր ինիլնվ հունց ը՛ս ծնն կյամ, հիվըննես կըտորում, էտ
 դնդոթուն տրեռա՛վ։ Աստված էլ ասում ա.—Սա քեզ վախտըն դու-
 չուդ ըմ ըրալ, էն վրեր ախշարքըս իլլնլ ա լըցվալ, տու էն
 վըխտեն հիշտեդ ը՛ս իլնլ, էն վրեր սարերը ծնն ա եկալ, տու
 հինչ ըս իլնլ ընելիս, տու քու հոքսըս քաշալ չըս, ուղընցալ ըս
 հերհըն իմնդյալ ապրըես, մեհենգլ ես մեղավրեր ը՛մ, աստված
 ընողացն ա պարտական։

